

Mark Cheverton

Kautynės su Drakonu

Trečioji serijos apie Žaidimoriterį999 knyga:
neoficialus **MINECRAFT** žaidėjo nuotykis

NUO

8

IKI

12

METŲ

TYTO ALBA

Mark Cheverton

Kautynės
su
Drakonu

Trečioji serijos apie Žaidimoriterį999 knyga:
neoficialus **MINECRAFT** žaidėjo nuotykis

Iš anglų kalbos vertė
Tomas Einoris

VILNIUS 2016

UDK 821.111(73)-93
Ch299

Mark CHEVERTON
CONFRONTING THE DRAGON
Sky Pony Press, New York, 2014

Copyright CONFRONTING THE DRAGON: Book Three in the Gameknight 999 Series, An Unofficial Minecraft®er's Adventure
© 2014 by Gameknight Publishing, LLC

Confronting the Dragon is an original work of Minecraft fan fiction that is not associated with Minecraft or MojangAB. It is an unofficial work and is not sanctioned nor has it been approved by the makers of Minecraft.

Confronting the Dragon is a work of fiction. Names, characters, and incidents are the product of the author's imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, or persons, living or dead, is coincidental.

Minecraft® is the official trademark of MojangAB.
Minecraft ®/TM & © 2009-2013 Mojang / Notch

All of the characteristics of Gameknight999 in the story are completely fabricated and do not represent the real Gameknight999, who is the opposite of his character in the book and is an awesome, caring individual.

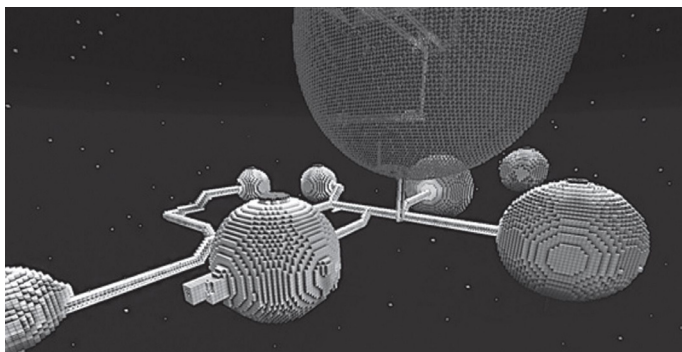
Technical consultant – **Gameknight999**

© Tomas Einoris, vertimas į lietuvių kalbą, 2016
© „Tyto alba“, 2016

ISBN 978-609-466-143-3

Kas yra „Minecraft“?

„Minecraft“ yra nepaprastai kūrybiškas žaidimas, kurį galima žaisti su žaidėjais iš viso pasaulio, su draugais ar vienam. Tai smėlio dėžės principu (suteikiama visiška veiksmų laisvė) sukurtas kompiuterinis žaidimas, leidžiantis žaidėjams statyti išpūdingus statinius naudojant įvairių medžiagų (akmens, žemių, smėlio, smiltainio ir kt.) blokus. Įprasti fizikos dėsniai žaidime negalioja, žaidžiant kūrybiiniu režimu galima kurti statinius, nepavaldžius gravitacijai ar neturinčius atramų. Žemiau matote kosminę stotį, kurią Žaidimoriteris999 pastatė savo serveryje.

Šis žaidimas siūlo įspūdingą kūrybinę laisvę – žaidėjai gali statyti ištisus miestus ant aukščiausių kalnų ir net danguje, – tačiau visu gražumu jis atsiskleidžia žaidžiant išlikimo režimu. Pasirinkus šį režimą, žaidėjo personažas atsiduria iš blokų sudarytame pasaulyje, turėdamas tik skurdžią aprangą. Žinodami, jog greitai atslinks naktis, žaidėjai turi rinkti išteklius (medieną, akmenis, geležį ir kt.), kad galėtų pasigaminti įrankių bei ginklų ir apsiginti nuo pabaisų. Naktis – pabaisų metas.

Norėdami rasti išteklių, žaidėjai turi kasti šachtas, kad aptiktų anglių ir geležies – medžiagų geležiniams ginklams ir šarvams. Rausdamiesi vis giliau, žaidėjai randa olų, lavos kišenių, apleistų kasyklų ir požemių, kuriuose nuotykių ieškotojų laukia lobiai, saugomi pabaisų (zombių, skeletų ar vorų).

Nors žaidimo pasaulyje knibždėte knibžda siaubingų padarų, žaidėjas nėra visiškai vienas. Yra didelių serverių, kuriuose vienu metu žaidžia – renka išteklius ir galabija pabaisas – šimtai žaidėjų. Taip pat yra kaimų, kuriuose gyvena ne žaidėjo personažai, o kompiuterio valdomi veikėjai, dirbantys įvairius darbus ir savo namuose slepiantys turtus – kartais menkus, kartais didžiulius. Pasikalbėjęs su kai kuriais kompiuterio valdomais veikėjais, žaidėjas gali iškeisti turimus daiktus į retus brangakmenius, eliksyrų sudedamąsias dalis, lanką, kalaviją ir kt.

„Minecraft“ yra nuostabi platforma išradintiems žmonėms, mėgstantiems kurti ir statyti. Tačiau nebūtina apsi-

riboti vien pastatais. Naudodami raudonakmenio (vieno iš išteklių) grandines, žaidėjai gali įkrauti stūmoklius ir kitus prietaisus, reikalingus sudėtingesniems mechanizams kurti. Pavyzdžiui, žaidėjams pavyko sukurti muzikos grotuvus, veikiančius 8 bitų kompiuterius ir įmantrius mini žaidimus, valdomus raudonakmeniu. Versijoje 1.4.2 pasirodė komandiniai blokai, padedantys dar geriau valdyti žaidimą. Tokie patobulinimai suteikė galimybę „Minecraft“ žaidėjams visame pasaulyje konstruoti dar sudėtingesnius mechanizmus. „Minecraft“ nustojo būti tik žaidimu ir tapo savotiška operacine sistema, leidžiančia įgyvendinti keisčiausius sumanymus ir pasireikšti taip, kaip ankstesnėse „Minecraft“ versijose buvo neįmanoma. Ši funkcija padėjo įvairaus amžiaus žaidėjams kurti unikalius žaidimus, žemėlapius ir specialias arenas, kuriose žaidėjai kaunasi vieni su kitais. „Minecraft“ pasaulis yra kupinas laisvės, išpūdingų mūšių ir kraują stingdančių pabaisų. Tai tuščia drobė, atverianti neribotas galimybes.

Ką sukursi tu?

Autoriaus žodis

Daugelis žinote, kodėl pradėjau rašyti šias knygas. Jei ne, atsiverskite „Invazijos į Tikrąjį pasaulį“ arba „Kovos už Požemių pasaulį“ išangą. Savo internetinėje svetainėje www.markcheverton.com sulaukiau daugybės elektroninių laiškų, kurie mane be galo sujaukino ir privertė susimąstyti. Dėkoju visiems skaitytojams už padrąšinimą. Perskaitęs jūsų laiškus sužinojau, kad daugelis esate susidūrę su chuliganizmu elektroninėje erdvėje bei žaidėjais, naikinančiais kitų žaidėjų kūrinius, ir labai dėl to nusiminiau. Tikiuosi, jog mano knygos bent šiek tiek padeda kovoti su chuliganizmu ir jo nuolatiniais palydovais – baimė bei nerimu. Gyvenime man taip pat teko susidurti su chuliganizmu, bet apie tai pakalbėsime knygos pabaigoje. Tikiuosi, kad „Kautynės su Drakonu“ ir mano klaidos padės tiems, kurie dabar patiria tą patį, ką ir aš patyriau vaikystėje. Būkite drąsūs ir netylėkite!

Dėkoju visiems, kurie dalijosi komentarais mano svetainėje www.markcheverton.com, ačiū už malonius tėvų

ir vaikų atsiliepinimus. Stengiuosi atsakyti į kiekvieną elektroninį laišką. Labai atsiprašau, jei kam nors užmiršau atrašyti, – laiškų tokia daugybė. Savo svetainėje ir toliau skelbsiu daug Žaidimoriterio999 gerbėjams skirtos medžiagos, kurią jie galės aptarti. Taip pat raginu dalytis savo mintimis ir momentinėmis ekrano kopijomis. Atkurkite patikusią knygos sceną „Minecraft“ žaidime, padarykite ekrano kopiją ir atsiųskite man. Aš jas paskelbsiu viešai, kad visi galėtų pamatyti.

Ieškokite Žaidimoriterio999 (Gameknight999) ir Beždžionėskelnių271 (Monkeypants271) „Minecraft“ serveriuose, skaitykite knygas, elkitės gražiai ir saugokitės pasalūnų.

Markas Čevertonas

Žūtbūtinis mūšis

Žaidimoriteris999 ėjo per sidabrišką miglą. Kiekviena jo kūno ląstelė tvinkčiojo iš siaubo. Tuoju tuoju kažkas nutiks... kažkas blogo. Ir jis kažkodėl žinojo, kad jam gresia mirtinas pavojus.

Pamažų migla pradėjo sklaidytis. Žaidimoriteris suprato, kad stovi didelio plokščiakalnio viršūnėje. Sidabriškam rūko šydui nusileidus ant žemės, ėmė ryškėti figūrų kontūrai. Kompiuterio valdomi veikėjai. Visi ginkluoti ir šarvuoti. „Minecraft“ gynėjų likučiai. Pajutęs, kad jis ne vienas, Žaidimoriteris atsigręžė ir pamatė Gamintoją su Mūrininku, stovinčius šalia. Juodu tyliai kalbėjosi, o jų veidai buvo nuožmūs ir kupini ryžto. Žaidimoriterio draugai pažvelgė į didžiulę lygumą, plytinčią kalno papėdėje. Apačioje, žemę nuklojusiam žerintame rūke, kažkas judėjo... Pikti, žiaurūs padarai.

„Ar migla reiškia, kad visa tai tik sapnas? – pagalvojo Žaidimoriteris. – Pastaruoju metu visi keisti sapnai skendi švytinčiame rūke.“

Viduje kirbėjo nuojauta, kad mato savo ateitį, nors ir negalėjo paaiškinti, iš kur tai žino. Staiga supratęs, kas netrukus įvyks, Žaidimoriteris ėmė virpėti iš baimės. Po kelių akimirku jis išvys savo mirtį ir „Minecraft“ pasaulio galą. Drebėdamas atsisuko į savo draugus. Šalia Mūrininko stovėjo Medžiotoja, nuožmi ir stipri. Rankoje ją laikė užkerėtą lanką – dabar Žaidimoriteris jau buvo tikras, kad sapnuoja. Raudonplaukė atrodė išvargusi ir išsekusi, beveik permatoma, tačiau akys degė nepermaldaujamu pykčiu.

„Kokia čia ateitis, jei Medžiotoją dar aname serveryje pagrobė Malakodas ir Erebusas? – pagalvojo Žaidimoriteris. – Ką ji čia veikia?“

Žaidimoriteris apsidairė po plokščiakalnį ir pamatė, kad jis nusėtas signaliniais švyturiais – permatomo stiklo kubais, kurių viduje buvo įdėti šviesą skleidžiantys blokai. Jų buvo nesuskaičiuojama daugybė. Šimtai, gal net tūkstančiai. Dar vienas įdomus dalykas – švietė tik du švyturiai, kiti buvo tamsūs. Vienas žibėjo itin ryškiai, skleisdamas žerintį baltos spalvos spindulį tiesiai į dangų. Šis blokas buvo didesnis už kitus. Tiesą sakant, jis buvo milžiniškas, aukštesnis už kompiuterio valdomus veikėjus. Jo pagrindą supo deimantiniai blokai, taip pat skleidžiantys ledo mėlynumo spindulius. Šviesa buvo tokia ryški, kad atrodė, jog kiekvienas palietęs blizgantį spindulį akimirksniu išgaruos lyg dūmas. Likusieji signaliniai blokai buvo įprasto dydžio – visai mažičiai, palyginti su didžiuoju. Švietė tik vienas mažesnis blokas. Jo žerintis

spindulys atrodė toks pat karštas ir mirtinai pavojingas kaip ir didžiojo.

„Kas čia dedasi? – spėliojo Žaidimoriteris. – Ką aš čia veikiu? Kam reikalingi tie signaliniai blokai? Ar čia žūt-būtinio mūšio už „Minecraft“ laukas?“

Žaidimoriteris matė baimę ir abejones visų ant kalno susirinkusių kompiuterio valdomų veikėjų veiduose. Priešais juos leidosi statūs laiptai, vedantys į lygumą apačioje. Tai buvo vienintelis kelias į signalinių blokų plokščiakalnį, uolomis neužlipsi – per stačios. Žaidimoriteris stebėjo Mūrininką, žvilgsniu tyrinėjantį statų šlaitą ir kalno papėdę. Paskui jis atsisuko ir įsmeigė žalias akis į žaidėją, kuris nėra žaidėjas.

– Jos artinasi, – niūriai pareiškė kompiuterio valdomas veikėjas. – Mažiausiai penki šimtai pabaisų, o gal ir visas tūkstantis seka Erebusui iš paskos.

Mūrininkas kampuota ranka pasikasė dailiai apkarpytą barzdą ir nužvelgė karių veidus.

– Bijau, kad šios siaubūnų armijos nesulaikysime. „Minecraft“ pasaulis pasmerktas.

„Pasmerktas?! Jei čia ateitis, ar tai reiškia, kad mes pralaimėsime kovą dėl „Minecraft“?!“ – išsigando Žaidimoriteris.

Jis norėjo šaukti, raginti kompiuterio valdomus veikėjus nepasiduoti, tačiau negalėjo ištarti nė žodžio. Žaidimoriteris jautėsi tarsi įkalintas savo kūne – negalėjo nieko padaryti, tik bejėgiškai viską stebėti.

– Nesikrimsk, žaidėjau, kuris nesi žaidėjas, – tarė Gamintojas. Jo balsas nuaidėjo per visą viršukalnę. – Padarei, ką galėjai. Nieko baisaus, kad nepasisėkė. Juk tu stengeisi.

– Ką čia pliauški? – pyktelejo Medžiotaja. Jos balsas Žaidimoriteriui pasirodė netikras, lyg atklydęs iš sapno.

Mergina buvo permatoma, tarsi būtų ne visai tikra, tarsi jos likimas dar būtų nenulemtas.

– Jei pralaimėsime – viskam galas. Nematau, kuo didžiūotis.

Žaidimoriteris atsisuko ir pažvelgė į Gamintoją. Berniukas senio akimis įdėmiai žiūrėjo į jį. Kompiuterio valdomo veikėjo veide atsispindėjo liūdesys.

– Gaila, kad nepavyko padaryti daugiau, – tyliai tarė Gamintojas – jo žodžiai buvo skirti tik Žaidimoriteriui. – Matei kariauną apačioje. Puikiai supranti, kad šį kartą mes negalime įveikti Erebuso ir jo nakties pabaisų. Turime vos šimtą kareivių. Jie nesustabdys visa griauinančios potvynio bangos.

Gamintojas pažvelgė į didįjį signalinį bloką, Šaltinį, ir atsiduso.

– Regis, nebeliko nieko kita, tik kautis ir žūti, – tarė Gamintojas, išsitraukdamas kalaviją.

Žaidimoriteris žiūrėjo į jį apimtas nepakeliamo liūdesio. „Jei čia ateitis, vadinasi, aš visus nuvyčiau, mes patyrėme nesėkmę? Nejaugi daugiau nieko negalim padaryti? Kodėl visu kūnu, visa savo esybe jaučiuosi toks... toks... nugalėtas?“

Jis nenorėjo matyti, kaip žūva jo draugai ir sunaikinamas „Minecraft“. Žaidimoriteris troško nususukti, tačiau negalėjo, nes visiškai nevaldė savo kūno.

„Reikia ką nors daryti... Turiu pamėginti jiems padėti!“ – svarstė jis.

Žaidimoriteris girdėjo pabaisų aimanas – siaubūnai pasiekė laiptus, vedančius į kalno viršūnę. Vorų klaksėjimas, liepsnų švokštimas ir šmėklų dejonės aidėjo keistąją teritoriją ir stingdė kraują ant plokščiakalnio išskūrusių gynėjų gyslose.

– Dar turiu šį tą padaryti, – tarė Žaidimoriteris visiems kompiuterio veikėjams.

„NE! Aš taip nesakiau!“ – šaukė jo protas, tačiau kūnas nereagavo.

Judėdamas savarankiškai, jo kūnas įkišo kalaviją į dėklą ir prisiartino prie signalinio švyturio – akinamos šviesos spindulys kone lietė jo veidą. Jis jautė deginantį spindulio karštį, tarsi visa Požemių pasaulio kaitra būtų suspausta į vieną žėrintį spindulį.

– Žaidimoriteri, ką darai? – sušuko Gamintojas.

„Ką aš darau?! – apimtas panikos pagalvojo Žaidimoriteris. – Nejaugi šoksiu į spindulį? Kodėl nebandau visų išgelbėti?“

– Nebūk bailys! – sušuko Medžiotoja. – Nepasiduok! Kovok kartu su mumis... su manimi.

Jos balse buvo girdėti liūdesys, o akys maldaute maldaavo nesizudyti.

– Ne. Privalau tai padaryti, – garsiai pareiškė Žaidimoriterio kūnas.

Atsisukęs į savo draugus, Žaidimoriteris jų veiduose išvydo nuostabą. Bičiuliai žiūrėjo, kaip jis artinasi prie mirtinai pavojingo spindulio. Staiga nuo kompiuterio veikėjų atsiskyrė Mūrininkas ir valiūkiškai šypsodamasis priėjo prie Žaidimoriterio.

– O tau kas pasidarė!?! – netikėdama savo akimis sušuko Medžiotija.

– Ateis laikas, ir suprasi, – atsakė Mūrininkas.

Tada jis nuėjo į kitą signalinio švyturio pusę, aukštai iškėlė kalaviją ir suėmęs rankeną abiem rankomis iš visų jėgų smeigė į žemę. Ginklo ašmenys perskrodė pamatinę uolieną ir pasigirdo griaustinį primenantis garsas. Sudrebėjo žemė. Tvirtai suėmęs rankeną viena ranka, kitą kampuotą galūnę Mūrininkas ištiesė žaidėjui, kuris nėra žaidėjas, ir įsmeigė į jį savo žalias akis.

– Už „Minecraft“, – labai tyliai ir ramiai tarė stambusis kompiuterio valdomas veikėjas.

– Už „Minecraft“, – atsiliepė Žaidimoriterio kūnas ir žengė į karštąjį šviesos spindulį.

„Ar tai galas? – klausė savęs Žaidimoriteris. – Nejaugi visas šitaip baigsis? Jei čia ateitis, ar dar yra vilties? Ar galima pakeisti ateitį? O jeigu...“

Staiga aplinkui pasidarė nepaprastai šviesu ir jo kūną užliejo skausmas. Paskui šviesa ėmė slopti. Žaidimoriteris galėjo prisiekti, kad prieš nugrimzdamas į tamsą girdėjo

kažkokį garsą... balsus... šimtus balsų, tarp jų buvo ir gerai pažįstamas, seniai girdėtas balsas, priklausantis draugui, kurio jis labai ilgėjosi. Balsui pamažu skverbiantis į mintis, Žaidimoriteris vos nepradėjo šypsotis. Paskui viskas aptemo.

II SKYRIUS

Pabaisų pėdsakais

Staiga Žaidimoriteris nubudo. Kurį laiką negalėjo atsipeikėti ir bandė suvokti, ką visai neseniai regėjo.

„Dar vienas sapnas? – pagalvojo jis. – O gal kažkas kita? Viskas atrodė tikra, bet kažkaip kitaip. Tarsi matyčiau ateitį.“ Jis atsiminė, kaip nuolankiai su likimu susitaukė kompiuterio valdomi veikėjai žvelgė į besiartinančią pabaisų armiją. Toks mažas gynėjų būrys niekaip nebūtų apsaugojęs Šaltinio nuo priešų. Pralaimėjimas buvo neišvengiamas. Žaidimoriteris999, žaidėjas, kuris nėra žaidėjas, nieko nebūtų galėjęs padaryti.

Žaidimoriteris papurtė galvą, mėgindamas atsikratyti sapno vaizdinių, tačiau jie malėsi galvoje kaip įkyrios musės ir tirpdė jo drąsą. Atsidusęs Žaidimoriteris atsisėdo ir apsidairė po stovyklą, ieškodamas pabaisų armijos pėdsakų. Laimė, matė tik kaimiečius: kepėjus, dailides, ūkininkus, siuvėjus, kasėjus, statytojus – dabar visų profesijų „Minecraft“ kompiuterio valdomi veikėjai vilkėjo šarvus. Šalimais gulėjo ginklai. Kaimiečiai čia susirinko

Žaidimoriterio dėka, nes jis juos sugėdino ir privertė persikelti į Šaltinio serverį. Aname serveryje jiems nepavyko sustabdyti Erebuso, Malakodo ir jų armijos, todėl visi nusekė paskui pabaisas į šį serverį, prie Šaltinio. Tiesa, kompiuterio valdomų veikėjų buvo gerokai mažiau nei siaubūnų, be to, jie nežinojo, kur eiti ir ką daryti. Užuoat sugalvoję planą ir nuveikę ką nors naudinga, kaimiečiai tiesiog ėjo pabaisų išdegintu taku, tikėdamiesi sužinoti, ką jie rezga.

Žaidimoriteris atsistojo ir pasiražė – iškėlė rankas ir išrietė nugarą, kad sustiręs kūnas pamažu atsigautų po nakvynės ant kietos kauburiuotos žemės. Pažvelgęs į juodą dangų, ties medžių viršūnėmis išvydo kvadratinį mėnulį. Greitai auš. Mėnulio paviršius buvo šviesiai raudonas. Tai jie pastebėjo vos patekę į šį serverį, kuriam grėsė pavojus. Tikriausiai spalvos pokytis susijęs su pabaisomis – jų napykanta ir žiaurumas nuodijo „Minecraft“ pasaulį.

„Kažin ar saulė ir mėnulis atgaus tikrąją spalvą“, – pagalvojo Žaidimoriteris.

Toliau žvalgydamasis po stovyklą, jis pastebėjo kareivius, gulinčius visur, kur tik žemė buvo lygesnė. Armijos stovykla buvo įrengta gražiam slėnyje pušyno pakrašty. Jis matė šarvuotus karius ir į antklodes įsisupusius kaimiečius – kompiuterio valdomų veikėjų buvo visur. Žaidimoriteris taip pat regėjo aplink išstatytus deglus, kad pabaisos negalėtų teleportuotis tiesiai į stovyklą ir kompiuterio valdomiems veikėjams būtų ramiau. Tikrojo pa-

saulio gyventojus tamsa baugino, nes dar būdami maži vaikai jie jau žinojo, jog tamsa – pabaisų metas.

Atsargiai apėjęs miegančiųjų kūnus, Žaidimoriteris pasiekė stovyklos pakraštį ir susidūrė su patruliuojančiu Mūrininku – tikroju kariuomenės vadu.

– Žaidėjau, kuris nesi žaidėjas, turėtum ilsėtis, – kreipėsi į Žaidimoriterį augalotasis kompiuterio valdomas veikėjas. Jis sustojo ir sveikindamasis pridėjo kumštį prie krūtinės.

– Negaliu užmigti, – atsakė Žaidimoriteris, – todėl nusprendžiau apsidairyti po stovyklą.

– Tu išmintingas vadas, – tarė Mūrininkas. – Visuomet atsargus.

„Vadas... Labai juokinga“, – pagalvojo Žaidimoriteris.

Kompiuterio valdomų veikėjų armija gerbė žaidėją, kuris nėra žaidėjas, tačiau jis nebuvo jų karvedys. Šiam vaidmeniui daug geriau tiko Mūrininkas. Jis mokėjo vadovauti – vos išgirdę jo nurodymus, visi puldavo jų vykdyti. Mūrininkui kareivių saugumas rūpėjo ne mažiau, nei „Minecraft“ ateitis. Jis buvo tikrasis šios kompiuterio valdomų veikėjų armijos vadas, ir Žaidimoriteris tai žinojo. Kad ir ką sakytų Mūrininkas, žaidėjas, kuris nėra žaidėjas, jautė esąs tik simbolis, nominalus vadovas, kuris kažkoku būdu turi visus išgelbėti ir užtikrinti geresnę ateitį. Bėda ta, kad jis nežinojo, ką sakyti ar daryti.

– Kol kas viskas ramu, – pareiškė Mūrininkas, dairydamasis aplink. – Pabaisų niekur nematyti.

Mėgsti žaisti „MINECRAFT“? Šios knygos autorius Markas Čevertonas (Mark Cheverton) ir jo sūnus šį žaidimą taip pat dievina. Tačiau kas atsitiktų, jei „MINECRAFT“ pasaulis taptų tikrove? Prisijunk prie Žaidimoriterio999 nuotykių ir keliauk į „MINECRAFT“! „KAUTYNĖS SU DRAKONU“ – trečioji knyga apie kovas serveryje.

Siaubingoji šmėkla Malakodas ir pabaigažmogis Erebusas veda savo pabaisų armiją į serverį, kurį užvaldę jie galės sugriauti „Minecraft“ ir įžengti į realų pasaulį. Jūs gali sustabdyti tik Žaidimoriteris999 ir jo bendražygiai. Tačiau siaubūnų šviečiančiomis baltomis akimis vis daugėja... Norėdamas nugalėti pabaisas, Žaidimoriteris visų pirma turi išsiaiškinti, kas jas taip greitai kuria. Jis nuves savo bendražygius į kitą dimensiją, į Pabaigos salą, ir mirtį nešantis Drakonas išskleis savo milžiniškus sparnus...

Kautynės ir nuotykių tęsiasi!

ISBN 978-609-466-143-3

TYTO ALBA

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt

NUO

8

IKI

12

METŲ